

fröjdade han sig öfver sin frihet och tillbragte sommaren och hösten med att göra ingenting. Men, då stormen aflöfvade träden, fälten stodo kala och djup snö betäckte marken, inbröt för hästen en svår tid. Förgäfves sökte han efter föda. Äfven fattades honom skydd. Hunger och köld plågade honom.

Då ångrade han sig och utropade: »Hvilken dåre har jag icke varit! Hade jag icke skytt arbete, så skulle jag nu haft både föda och tak öfver hufvudet.» *och föda.*

20

Blomman.

Bland tufvor och strå
en blomma sågs stå
och buga för sommarens vindar
och smekas af solstrålar ljufva.

Men länge ej så
i prakt hon fick stå,
ty frostnätter bredde på marken
sin isande, kyliga skugga.

Nu blomman vardt blek
och sorgsen och vek.
Sitt hufvud mot stängeln hon böjde,
ty frosten förstört hennes fågring.

Hon lutar sig ner
och mera ej ler

som förr mot den solljusa himmel,
ty kölden förstört hennes glädje.

Men vintern förgår,
och åter hon står
med upplyftadt hufvud och öga,
som leende ser mot det höga.

21

Olydnad medför straff.

Karl gick en gång på gatan. Där stod en häst spänd för en vagn. När Karl fick se hästen, sprang han till honom och oroade honom. Körsvennen varnade honom flera gånger. Men Karl lydde icke tillfågelsen utan fortsfor att reta hästen. Till sist slog denna upp med sin ena fot och träffade Karl i sidan. Svårt skadad störtade han till marken.

Han blef hårdt straffad för sitt ofymne och sin olydnad. Under sex långa veckor måste han hålla sig i fången och utstå mycken smeda.

22

Det olydiga lammet.

Ett litet spädt och snöhvitt lamm
gick med sin mor i bet.
På marken ilade det fram
med otand ysterhet.

Ja, öfver stock och sten — hopp, hopp! —
det gick i hejdlöst språng.

Men modern ropte: "Barn, håll opp!
Din glädje blir ej lång."